

Sygn. akt III AUa 1234/15

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 19 kwietnia 2016 r.

Sąd Apelacyjny w Lublinie III Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący - Sędzia	SA Barbara Mazurkiewicz-Nowikowska
Sędziowie:	SA Elżbieta Gawda SA Krzysztof Szewczak (spr.)
Protokolant: protokolant sądowy Kinga Panasiuk-Garbacz	

po rozpoznaniu w dniu 19 kwietnia 2016 r. w Lublinie

sprawy A. M.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddziałowi w L.

o prawo do emerytury

na skutek apelacji A. M.

od wyroku Sądu Okręgowego w Lublinie

z dnia 6 października 2015 r. sygn. akt VII U 2008/14

zmienia zaskarżony wyrok oraz poprzedzając go decyzję Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddziału w L. i ustala A. M. prawo do emerytury od dnia 1 lipca 2014 roku.

Elżbieta Gawda Barbara Mazurkiewicz-Nowikowska Krzysztof Szewczak

III AUa 1234/15

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 13 sierpnia 2014 r., znak: (...), Zakład Ubezpieczeń Społecznych, Oddział w L., odmówił A. M. przyznania emerytury na podstawie przepisów ustawy z dnia 17 grudnia 1998 roku o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (t.j. Dz.U. 2015 r., poz. 748 ze zm.) oraz rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 roku (Dz.U. Nr 8, poz. 43 ze zm.).

Z uzasadnienia tej decyzji wynika, że wnioskodawca, na dzień 1 stycznia

1999 r., udowodnił jedynie 24 lata, 5 miesięcy i 5 dni łącznego stażu ubezpieczeniowego, a nadto nie udowodnił żadnego okresu zatrudnienia w warunkach szczególnych.

A. M. wniósł od powyżej decyzji odwołanie, żądając jej zmiany poprzez ustalenie prawa do emerytury. Wskazał, iż pracował jako topograf, co jest równoznaczne ze stanowiskiem i pracą kartografa. Są tą zatem prace uznane za prace w szczególnych warunkach. Nadto wskazał, iż organ rentowy winien zaliczyć mu okres pracy w gospodarstwie rolnym rodziców od 1 lipca 1973 r. do 31 lipca 1974 r. jako okres uzupełniający. Podał, iż wówczas, pomimo że uczył się w ostatniej klasie technikum, to z powodu konieczności pracy w gospodarstwie rodziców opuścił 200 godzin w szkole. Czas ten przeznaczył wyłącznie na wykonywanie pracy w gospodarstwie rolnym.

W odpowiedzi na odwołanie organ rentowy wnosił o jego oddalenie, powtarzając argumentację przedstawioną w uzasadnieniu zaskarżonej decyzji. ZUS dodatkowo podniósł, że praca w gospodarstwie rolnym połączona z nauką w szkole średniej oddalonej tak znacznie od miejsca zamieszkania miała jedynie charakter pomocy doraźnej i jako taka nie może być uznana za okres pracy w gospodarstwie rolnym w rozumieniu art. 10 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych.

Wyrokiem z dnia 6 października 2015 r. Sąd Okręgowy w Lublinie oddalił odwołanie.

W uzasadnieniu tego wyroku Sąd I instancji ustalił, że A. M. urodzony się w dniu (...), w postępowaniu administracyjnym organ rentowy uznał, że wnioskodawca udowodnił ogólny staż ubezpieczeniowy (okresy składkowe i nieskładkowe) w wymiarze 24 lata, 5 miesięcy i 5 dni; ZUS nie zaliczył żadnego okresu do stażu pracy w warunkach szczególnych.

Do ogólnego stażu pracy nie uwzględniono okresu uzupełniającego, tj. pracy w gospodarstwie rolnym w okresie od 1 lipca 1973 r. do 31 lipca 1974 r., gdyż ZUS uznał, iż świadczona przez niego praca w gospodarstwie rolnym rodziców nie mogła mieć charakteru pracy stałej, a jedynie doraźnej. Wnioskodawca uczęszczał bowiem do szkoły średniej oddalonej od miejsca zamieszkania o 40 km.

Do okresu pracy w warunkach szczególnych nie uwzględniono zaś okresu zatrudnienia w Państwowym Przedsiębiorstwie (...) w W. na stanowisku topografa, gdyż stanowisko to nie jest zgodne ze stanowiskiem wymienionym w załączniku do zarządzenia nr 9 Ministra Administracji, Gospodarki Terenowej i Ochrony Środowiska z dnia 1 lipca 1983 r., w którym w wykazie A, dziale XIV, pod pozycją 5 punkt 3 jest wykazane stanowisko „kartograf – redaktor”.

Sąd Okręgowy ustalił, że A. M. od urodzenia mieszkał z rodzicami H. i M. małż. M. oraz rodzeństwem w miejscowości S.. Wiek 16 lat ubezpieczony osiągnął w dniu(...). W tym czasie pobierał naukę się w 5-letnim Technikum Geodezyjnym w Ż., oddalonym od rodzinnej miejscowości o około 50 km. Przez pierwsze cztery lata nauki w tej szkole mieszkał w internacie. W ostatnim roku nauki tj. 1973/1974 zrezygnował z internatu i codziennie dojeżdżał do szkoły z domu rodzinnego. Związane to było chorobą ojca, który w związku z tym nie radził sobie z samodzielnym prowadzeniem gospodarstwa. Ponadto w lecie 1973 r. z domu rodzinnego wyprowadziła się starsza siostra ubezpieczonego, która wcześniej pomagała w gospodarstwie. Wnioskodawca w tym okresie wychodził z domu o godzinie 6^{((30))}, kilometr szedł do przystanku autobusowego (...). W ciągu godziny docierał do szkoły, lekcje rozpoczynał o godzinie 8^{((00))}, a kończył około godziny 13^{((00))} – 14^{((00))}. Do domu docierał o godzinie 15^{((00))} – 16^{((00))}, w zależności od tego kiedy skończył lekcje. Rano, jeszcze przed wyjściem do szkoły, wnioskodawca doił krowy i karmił zwierzęta. Zajmowało mu to około 2 godziny. Po powrocie ze szkoły przygotowywał się do obrządku wieczornego, który trwał około godziny,

od 18^(oo) do 19^(oo)). Najcięższe prace polowe w gospodarstwie tj. koszenie zboża i wykopki ziemniaków wykonywali pracownicy (...). Do pozostałych prac takich jak sianokosy, siew oraz zwożenie zboża, zbieranie ziemniaków wynajmowano sąsiadów. Wnioskodawca czasami pomagał w tych pracach np. podawał snopki zboża, zwoził siano.

Naukę w Technikum Geodezyjnym wnioskodawca ukończył w dniu 8 czerwca 1974 r. (data wydania świadectwa ukończenia Technikum), wcześniej zdał egzamin dojrzałości, a w sierpniu 1974 r. podjął pracę zawodową w Państwowym Przedsiębiorstwie (...) w W.. Jego obowiązki w gospodarstwie rolnym przejęli wówczas młodszy brat i młodsza siostra.

W ocenie Sądu I instancji nie zasługiwały na wiarę twierdzenia wnioskodawcy, jakoby łączył naukę w technikum ze stałą pracą w gospodarstwie rolnym rodziców w wymiarze potrzebnym do uzupełnienia ogólnego stażu pracy. Biorąc bowiem pod uwagę stosunkowo niewielką powierzchnię gospodarstwa, ilość osób, które mogły wykonywać różne prace związane z jego prowadzeniem oraz czas potrzebny na dotarcie do szkoły, naukę i odpoczynek niezbędny do regeneracji sił, brakowało, w ocenie Sądu Okręgowego, podstaw do twierdzenia, że nakład pracy wnioskodawcy w gospodarstwie rolnym rodziców codziennie, w trakcie roku szkolnego, wynosił co najmniej 4 godziny. Niewątpliwie zamieszkując w gospodarstwie w trakcie roku szkolnego wykonywał on doraźną pomoc, zwyczajowo wymaganą od dzieci jako członków rodziny, jednak nie stanowiła ona stałej pracy. Pomoc taką z pewnością świadczył również brat wnioskodawcy, choćby w ograniczonym zakresie oraz jego matka.

W ocenie Sądu Okręgowego dyspozycyjność osoby pracującej w gospodarstwie rolnym wyłączona jest z reguły w przypadku osób uczących się w szkołach położonych w innej miejscowości niż to gospodarstwo, tym bardziej jeżeli jest to szkoła średnia, w której nauka odbywa się w systemie dziennym, a odległość od miejsca zamieszkania ucznia do szkoły jest znaczna. W przypadku szkoły średniej, konieczne jest codzienne przygotowywanie się do zajęć szkolnych, wymagające systematycznego poświęcenia czasu, także po powrocie ze szkoły, realna możliwość pogodzenia pracy w gospodarstwie rolnym z taką nauką, jest co do zasady wykluczona. Ocena taka jest tym bardziej uzasadniona w przypadku położenia szkoły w innej miejscowości niż gospodarstwo rolne, z czym związana jest konieczność poświęcenia dodatkowego czasu na dojazd do szkoły i powrót do domu. Uczniowie takich szkół nie wykonują stałej pracy w gospodarstwie, gdyż stałym ich zajęciem jest nauka w szkole średniej. Sąd Okręgowy zwrócił uwagę na to, że w analogicznym stanie faktycznym Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 18 września 2014 r., I UK 17/14 (LEX nr 1538420) przyjął, że odległość szkoły od miejsca zamieszkania wynosząca 37 km wyklucza możliwość pracy w gospodarstwie rolnym w wymiarze ponad 4 godziny dziennie. Wnioskodawca podnosił co prawda, że z powodu pracy w gospodarstwie rolnym opuścił w ostatniej klasie dużo zajęć szkolnych, chociaż jednocześnie sam podawał, iż poza okresem żniw, sianokosów i wykopów, jego praca sprowadzała się do codziennego obrządku, natomiast prace polowe w okresie żniw wykonywane były przez pracowników najemnych, a jego rola ograniczała się do czynności pomocniczych.

Mając to wszystko na uwadze Sąd I instancji uznał, iż odwołanie A. M. nie zasługiwało na uwzględnienie. Sąd Okręgowy podniósł przy tym, że wnioskodawca urodzony (...), w dniu wyrokowania, nie osiągnął jeszcze powszechnego wieku emerytalnego, określonego w art. 24 ust. 1b pkt 17 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (t.j. Dz.U. 2015 r., poz. 748 ze zm.), który dla mężczyzn urodzonych po 30 września 1953 r. wynosi 67 lat.

Okolicznością, w myśl której ustalenie uprawnień emerytalnych doznaje odstępstwa na rzecz obniżonego wieku emerytalnego, jest m.in. wykonywanie pracy w szczególnych warunkach. Stosownie do art. 46 w związku z art. 32 powołanej ostatnio ustawy ubezpieczonym urodzonym po dniu 31 grudnia 1948 r., a przed dniem 1 stycznia 1969 r., będącym pracownikami zatrudnionymi w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze, przysługuje emerytura w wieku niższym niż wskazany, jeżeli nie przystąpili do otwartego funduszu emerytalnego i warunki do uzyskania emerytury określone w tych przepisach spełnią do dnia 31 grudnia 2008 r.

Zgodnie natomiast z art. 184 ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych, ubezpieczonym urodzonym po dniu 31 grudnia 1948 r. przysługuje emerytura po osiągnięciu wieku przewidzianego w art. 32, 33, 39 i 40, jeżeli w dniu wejścia w życie ustawy (tj. 1 stycznia 1999 r.) osiągnęli:

- 1) okres zatrudnienia w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze wymagany w przepisach dotychczasowych do nabycia prawa do emerytury w wieku niższym niż 60 lat - dla kobiet i 65 lat - dla mężczyzn, oraz
- 2) okres składkowy i nieskładkowy, o którym mowa w art. 27, tj. co najmniej 20 lat dla kobiet i 25 lat dla mężczyzn.

Zdaniem Sądu Okręgowego ubezpieczony nie wykazał, że osiągnął okres składkowy i nieskładkowy wynoszący co najmniej 25 lat (udowodnił jedynie 24 lata, 5 miesięcy i 5 dni). W tych okolicznościach Sąd Okręgowy nie prowadził postępowania dowodowego na okoliczność ewentualnego wykonywania pracy w szczególnych warunkach w trakcie okresów zatrudnienia wnioskodawcy.

Apelację od tego wyroku wniósł ubezpieczony A. M.. Zaskarżając wyrok Sądu I instancji w całości wnioskodawca zarzucił mu nieuwzględnienie faktu wykonywania przez niego pracy w gospodarstwie rolnym rodziców „w każde wakacje od 1970 roku”. Jednocześnie ubezpieczony wskazał, że praca topografa, tak jak praca kartografa, szczególnie obciąża wzrok i wymaga precyzyjnego widzenia.

W ocenie apelanta uprawnia ona do niższego wieku emerytalnego i jest pracą w szczególnych warunkach. Z treści apelacji wynika, że wnioskodawca A. M. w istocie domagał się zmiany zaskarżonego wyroku poprzez ustalenie mu prawa do emerytury.

W odpowiedzi na apelację Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w L. podzielił ustalenia faktyczne i argumentację prawną Sądu I instancji i wniósł o oddalenie apelacji. W ocenie ZUS nie ma podstaw do zaliczenia okresu pracy w gospodarstwie rolnym rodziców po ukończeniu przez wnioskodawcę 16 roku życia w okresie wakacji szkolnych, bowiem skarżący nie dochodził tego okresu ani w toku postępowania przed organem rentowym, ani w postępowaniu sądowym; na tę okoliczność nie przedłożył ponadto żadnych środków dowodowych.

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje:

Apelacja wnioskodawcy A. M. zasługiwała na uwzględnienie.

W toku postępowania przed organem rentowym oraz późniejszego postępowania sądowego sporne były jedynie dwie kwestie:

- czy wnioskodawca wykazał osiągnięcie okresu składkowego i nieskładkowego w wymiarze co najmniej 25 lat, oraz
- czy wykonywaną przez wnioskodawcę stale i w pełnym wymiarze czasu pracy w okresie od 1 sierpnia 1974 r. do 15 lutego 1998 r. pracę topografa można uznać za pracę w szczególnych warunkach.

Niesporne było, że w wypadku twierdzącej odpowiedzi na oba powyższe pytania wnioskodawca byłby uprawniony do wcześniejszej emerytury.

Odnośnie pierwszej ze spornych kwestii wskazać należy, że jak wynika z uzasadnienia zaskarżonego wyroku, Sąd Okręgowy nie uwzględnił przy dokonywaniu oceny zebranego materiału dowodowego faktu pracy wnioskodawcy w gospodarstwie rolnym rodziców w okresie wakacji letnich w latach 1970, 1971, 1972 i 1973. Poczynione przez Sąd I instancji ustalenia odnośnie dyspozycyjności wnioskodawcy jako osoby pracującej w gospodarstwie rolnym w okresie, w którym pobierał naukę w szkole położonej w innej miejscowości niż gospodarstwo rolne jego rodziców, w oczywisty sposób nie znajdują zastosowania do okresu trwania wakacji letnich.

Jakkolwiek tylko wnioskodawca wprost wskazał, że w okresie letnim pracował w gospodarstwie rolnym rodziców 4-6 godzin dziennie, to jednak zeznania złożone przez świadków M. M. i W. W. nie stoją w tym zakresie w sprzeczności z zeznaniami złożonymi przez wnioskodawcę. Co więcej, potwierdzają one, że to na nim spoczywał główny ciężar pracy w gospodarstwie rolnym rodziców. Zeznania złożone przez wnioskodawcę i świadków pozwalają też na określenie zakresu obowiązków wnioskodawcy w ramach pracy w gospodarstwie rolnym jego rodziców, obejmującego m.in. dojenie krów, karmienie zwierząt oraz pomoc w sianokosach, siewie oraz zwożeniu zboża czy zbieraniu ziemniaków.

W tym kontekście należy też przypomnieć, że przy ustalaniu prawa do emerytury uwzględnia się okres pracy w gospodarstwie rolnym po ukończeniu 16 roku życia, świadczonej przed dniem 1 stycznia 1983 roku w wymiarze przekraczającym połowę pełnego wymiaru czasu pracy, także gdy przypadał on w czasie wakacji szkolnych (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 3 czerwca 2014 r., III UK 180/13 – OSNP 2015, nr 10, poz. 139). Nawet jeśli praca w gospodarstwie rolnym w okresie wakacyjnym stanowiła tylko udział (pomoc) w wykonywaniu typowych obowiązków domowych, zwyczajowo wymaganych od dziecka będącego członkiem rolniczej wspólnoty rodzinnej, to z uwagi na stosunkowo długi, ciągły i ustabilizowany czas jej wykonywania spełnia ona kryteria wystarczające do uwzględnienia w pracowniczym stażu emerytalnym (por. wyrok Sądu Apelacyjnego w Szczecinie z dnia 26 marca 2015 r., III AUa 567/14 – LEX nr 1797197).

Zgodnie z art. 10 ust. 1 pkt 3 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (t.j. Dz.U. 2015 r., poz. 748 ze zm.), przy ustalaniu prawa do emerytury oraz przy obliczaniu jej wysokości uwzględnia się również przypadające przed dniem 1 stycznia 1983 r. okresy pracy w gospodarstwie rolnym po ukończeniu 16 roku życia, traktując je, z zastrzeżeniem art. 56, jak okresy składkowe, jeżeli okresy składkowe i nieskładkowe, ustalone na zasadach określonych w art. 5-7, są krótsze od okresu wymaganego do przyznania emerytury, w zakresie niezbędnym do uzupełnienia tego okresu.

W związku z tym, że wnioskodawca wiek 16 lat osiągnął w dniu(...) (...), przy ustalaniu prawa do emerytury należy uwzględnić okresy jego pracy w gospodarstwie rolnym rodziców przypadające na okresy wakacji letnich w latach 1970, 1971, 1972 i 1973. Mając na uwadze, że wnioskodawca ukończył naukę w Technikum Geodezyjnym w Ż. w dniu 8 czerwca 1974 r., a z dniem 1 sierpnia 1974 r. podjął pracę zawodową w Państwowym Przedsiębiorstwie (...) w W., przy ustalaniu prawa do emerytury brak jest podstaw do zaliczenia do ogólnego stażu ubezpieczeniowego pracy w gospodarstwie rolnym w okresie wakacji letnich w 1974 r.

Okres wakacji letnich obejmuje dwa pełne miesiące: lipiec i sierpień. Zsumowane okresy wakacji letnich w latach 1970-1973 obejmują zatem pełne osiem miesięcy. W połączeniu z ustalonym przez Zakład Ubezpieczeń Społecznych sumarycznym ogólnym stażem ubezpieczeniowym wynoszącym 24 lata, 5 miesięcy i 5 dni, daje to ponad 25 lat wykazanego przez wnioskodawcę okresu składkowego i nieskładkowego.

W tych okolicznościach pozostaje do ustalenia, czy wnioskodawca w dniu wejścia w życie ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych, tj. 1 stycznia 1999 r., osiągnął okres zatrudnienia w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze wymagany w przepisach dotychczasowych do nabycia prawa do emerytury w wieku niższym niż 65 lat. Kwestii tej Sąd I instancji w ogóle nie rozpatrywał.

Zgodnie z § 4 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze (Dz.U. Nr 8, poz. 43 ze zm.) pracownik, który wykonywał prace w szczególnych warunkach, wymienione w wykazie A, nabywa prawo do emerytury, jeżeli osiągnął wiek emerytalny wynoszący 60 lat dla mężczyzn oraz ma wymagany okres zatrudnienia, w tym co najmniej 15 lat pracy w szczególnych warunkach.

W związku z tym, że wnioskodawca był przez ponad 15 lat zatrudniony w Państwowym Przedsiębiorstwie (...) w W. na stanowisku topografa, pozostaje do ustalenia, czy pracę tę można uznać za pracę wykonywaną w szczególnych warunkach.

Wykaz A stanowiący załącznik do rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze (Dz.U. Nr 8, poz. 43 ze zm.), w dziale XIV, pkt 5 wymienia ogólnie jako prace w szczególnych warunkach, których wykonywanie uprawnia do emerytury w niższym wieku emerytalnym, prace szczególnie obciążające narząd wzroku i wymagające precyzyjnego widzenia w kartografii. W przepisie tym nie została natomiast wymieniona praca na stanowisku topografa.

Podobnie w wykazie A stanowiącym załącznik nr 1 do zarządzenia nr 9 Ministra Administracji, Gospodarki Terenowej i Ochrony Środowiska z dnia 1 lipca 1983 r. w sprawie stanowisk pracy w zakładach pracy resortu administracji, gospodarki terenowej i ochrony środowiska, na których są wykonywane prace w szczególnych warunkach, uprawniające do niższego wieku emerytalnego oraz do wzrostu emerytury lub renty inwalidzkiej (Dz.Urz.MAGTiOŚ Nr 2, poz. 3), w dziale XIV, poz. 5 pkt 2-3 wymienione zostały stanowiska kartografa rysownika i kartografa redaktora, nie zostało natomiast wymienione stanowisko topografa. Jednakże w wystawionym przez pracodawcę świadectwie wykonywania prac w szczególnych warunkach praca kartografa została jednoznacznie określona jako równoznaczna ze stanowiskiem wymienionym w wykazie A, dziale XIV, poz. 5 pkt 3 powołanego zarządzenia, tj. z pracą na stanowisku kartografa redaktora.

Wnioskodawca powołał jako dowody w sprawie pismo dyrektora Państwowego Przedsiębiorstwa (...) z dnia 17 stycznia 1985 r. oraz pisma dyrektora Głównego Urzędu Geodezji i Kartografii odpowiednio z dni: 10 października 1983 r. (nr PS-4/185/381/83) i 11 września 1984 r. (nr PS-4/185/438/84). Z treści tych pism, sporządzonych w celu wyjaśnienia wątpliwości dotyczących stanowisk pracy, na których wykonywane są prace w szczególnych warunkach, jednoznacznie wynika, że w ocenie tych podmiotów stanowisko topografa jest tożsame ze stanowiskiem kartografa.

W ocenie Sądu Apelacyjnego dla ustalenia, czy pracę na danym stanowisku można uznać za pracę w warunkach szczególnych znaczenie ma zakres obowiązków pracownika na stanowisku pracy, a nie nazwa stanowiska pracy. Przedstawione przez wnioskodawcę dokumenty pozwalają na stwierdzenie, że w ocenie pracodawcy A. M. wykonywana przez niego praca na stanowisku topografa była równoznaczna z pracą na stanowisku kartografa redaktora, a więc pracą w szczególnych warunkach według wykazów A stanowiących załączniki odpowiednio do rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze (Dz.U. Nr 8, poz. 43 ze zm.) oraz do zarządzenia nr 9 Ministra Administracji, Gospodarki Terenowej i Ochrony Środowiska z dnia 1 lipca 1983 r. w sprawie stanowisk pracy w zakładach pracy resortu administracji, gospodarki terenowej i ochrony środowiska, na których są wykonywane prace w szczególnych warunkach, uprawniające do niższego wieku emerytalnego oraz do wzrostu emerytury lub renty inwalidzkiej (Dz.Urz.MAGTiOŚ Nr 2, poz. 3).

W tak ustalonym stanie faktycznym należało uznać, że wnioskodawca spełnił zarówno warunek osiągnięcia co najmniej 25 lat okresów składkowych i nieskładkowych, jak i wymóg zatrudnienia w szczególnych warunkach przez okres co najmniej 15 lat. Wnioskodawca spełnił też pozostałe określone w art. 184 ust. 1 i 2 ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych wymagania nabycia prawa do wcześniejszej emerytury, co zresztą nie było w toku postępowania kwestionowane przez organ rentowy.

W związku ze złożeniem przez ubezpieczonego A. M. wniosku o emeryturę w dniu 30 lipca 2014 r., Sąd Apelacyjny ustalił wnioskodawcy w niniejszej sprawie prawo do emerytury od pierwszego dnia miesiąca, w którym złożony został wniosek o emeryturę, tj. od 1 lipca 2014 r.

Z przedstawionych wyżej względów Sąd Apelacyjny na podstawie art. 386 § 1 k.p.c. orzekł jak w sentencji.